

Zeck Julianna

HÓANGYAL

Ernő a vashíd alatt várta Pétert. Korán sötétedett, így el tudott bújni a híd alatt. Tudta, hogy vallásóra után Péternek erre kell hazamennie. Számításai szerint már rég jönnie kellett volna. Amíg várakozott, rágyújtott egy cigire. Pont, mint egy gengszterfilmben, amikor a sikátorban egy pillanatra felizzik a cigaretta és megvilágítja a gyilkos arcát. Mélyen leszívta a füstöt és hangosan, hosszan fújta ki. Hét eleje óta készült erre a feladatra, de csak péntek reggel határozta el magát véglegesen. Még nem vert meg senkit. Nem számított rá, hogy egy magyar gyerek lesz az első, szívesebben kezdte volna egy románnal.

Már a második vonat zakatolt el a feje fölött, de Péter még mindig nem jött. Rágyújtott egy második cigire, és Eszterre gondolt, hogy ma este találkozik vele. Nem adta magát könnyen, azt is nehéz volt elérni, hogy egyáltalán szóba álljon vele. Hogy fogja rávenni, hogy lefeküdjenek? A bárban fognak találkozni, ahol a barátaival is, köztük pedig ma nagyon menő lesz, ezt biztosan tudta, csak jöjjön már az a nyámnnyila gyerek, meddig várjon még!? Egy nagyobb társaságot látott közeledni, felé tartottak, hallotta, hogy románul beszélnek, messziről meg lehetett ismerni őket a hanghordozásukról és a stílusukról. A magyar címeres harcos kabátja és a medálja is rajta volt, kopasz feje szinte csillogott a sötétben. Most nem akart összetűzésbe kerülni velük, más dolga volt. Kisértelt a híd alól, hátat fordított, és úgy tett, mintha telefonálna. Közben a havat rugdosta a bakancsával. Mikor a románok kissé eltávolodtak, visszasétált a híd alá. Rágyújtott még egy cigire, kissé ideges volt, nem értette mit számolhatott el, hiszen látta a gyereket a suliban, látta, ahogy bemegy vallásórára, tehát egyszer ki is kell jönnie onnan, és haza csak errefelé vezet az út. Félt, hogy elkésik az esti találkozóról. Szép szeme van Eszternek, nem beszélve a feszes melléről, melyeket olyan hívogatóan és finoman emelnek ki a ruhái. Hirtelen ágaskodó vágy ébredt benne, a szájában érezte a rózsaszín bimbókat. Abban a pillanatban megjelent Péter, de messze volt még. Eltaposta a

cigit, megigazította magán a kabátot, ökölbe szorította a kezét, és várt. A sötétből nézte, ahogy a ropogó hóban füttyörészve tart hazafelé, a hétvége ígérétéől megrészegülve. Megvárta, amíg belép hozzá a sötétbe, akkor füttyentett egyet, és megszólította.

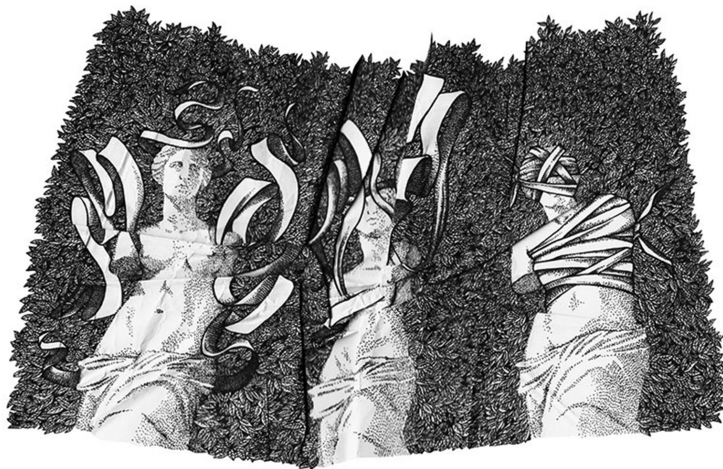
- Hé, itt vagyok - kurjantotta éles hangon és vidáman. - Ki? - kérdezte Péter meglepődve. - Ideérsz és meglátod - mondta Ernő még mindig játékos, baráti hangon. Péter lassan odaért Ernőhöz, nem számított semmi rosszra, gondolta, biztos valamelyik haverja szórakozik vele. - Van cigid? - kérdezte Ernő. - Te vagy az? - kérdezett vissza Péter enyhe bizonytalansággal a hangjában. - Én hát. Adsz? - Persze - válaszolta Péter, és már nyújtotta is Ernő felé a dobozt. Nem voltak haverok, de egy iskolába jártak, és sokszor együtt bandáztak az iskolaudvaron. Mikor adta volna Ernő kezébe az öngyújtót, Ernő elkapta a csuklóját és behúzott neki egy nagyot. Megtántorodott, de nem esett el. Ernő látta a meglepettséget a szemében, mint aki nem hiszi, hogy ami történt, megtörtént. Mielőtt Péter bármit is kérdezni tudott volna, még egyszer megütötte, és aztán még egyszer, addig ütötte, amíg a földre nem zuhant. Hallani lehetett, ahogy kínlódva próbálja formálni a szavakat, de Ernő nem várta meg, hogy egyet is befejezzon, mert minden rúgással egyre inkább vérbe fagyasztotta ezeket a próbálkozásokat. Péter orrából ömlött a vér, megfestette maga körül a friss havat, mintha rózsaszín habkrémbe fuldokolt volna. Ernő nem tudta már leállítani magát, maradéktalanul meg akart felelni a feladatnak, hogy jól megverje a srácot. Mivel még nem csinált ilyet, nem tudta, mikor következik el a pillanat, amikor azt lehet mondani, hogy valaki jól meg van verve, ezért belerúgott még néhányszor az acélbetétes bakancsával. Akkor hagyta abba, amikor a srác furcsán nyekkent egyet, és elkezdett sírni. Nem bírta a sírást, gyengeségnek tartotta, és mivel katona akart lenni, nem engedett meg magának semmilyen elérékenyülést, és másoknál sem bírta elviselni. Kicsit sajgott az ökle, de nem zavarta, olyan könnyen ment, hogy kedve lett volna még valakit megverni. Mostantól meggondolja a kis puhapöcs, ha a haverjaival akar szórakozni. Ha csak 50 lejjel tartozott is, akkor sem lehet velük szarzkodni, sem neki, sem senki másnak. Egy pillanatra végigfutott az agyán, hogy talán haza kéne menni vacsorára, különben balhé lesz, és hogy az anyja biztos nem örülne, ha megtudná

mit csinált. Csak ha az anyjára gondolt, akkor érzett némi megbánást a tette miatt, egyébként teljesen helyénvalónak tartotta. Jobb, ha az anyja sohasem tudja meg, és akkor nem lesz gond, ő meg végre ünnepeletheti magát a bárban.

Nem csalódott, a haverok ott várták már sörökkel és pálinkával felszerelve. Eszter a barátnőivel beszélgetett egy félreeső asztalnál, állandóan feléjük pillantgattak, de ahogy ők is odanézték, egyből elkapták a fejüket. Ernő végre igazán a helyén érezte magát, büszke volt és elégedett, szeretet vette körül, elismerő tekintetek, immár teljes értékű bandatag lett. Mikor már eleget ivott, vette a bátorságot és odament Eszterhez, hogy felkérje egy táncra. A cigányok is lassan szállingózni kezdtek, kicsit megijedtek, mikor meglátták a sok kopasz gyereket, de felvilágosították őket, hogy ők csak a románokra specializálódtak, nem kell félni. Elkezdtek húzni a talpalávalót. Ernő jól megtáncoltatta a lányt, ki is izzadtak a végére, felkapta, megemelte, és szájon csókolta, az meg hirtelen felindulásból felpofozta. Elhallgatott a zene, meg sem mukkantak az emberek, amíg a pultos be nem ordított egy számot a cigányoknak, azok meg azonnal elkezdtek húzni. Eszter visszaült a lányok közé, Ernő meg dühtől könnyesen a haverokhoz. Itta egyik pálinkát a másik után, közben Eszter minden mozdulatát követte a tekintetével. Végignézte, ahogy felöltözik, felveszi a kabátját, nyaka köré kanyarítja a sálját, gondosan betűri rakoncátlan szőke hajfürtjeit a vastag kötött sapka alá, ugyanis kint sűrű pelyhekben hullt a hó. Eszter az ajtóból még vetett egy szikrázó pillantást Ernő felé, majd kilépett a hóesésbe, hagyta, hogy az ajtó hangosan becsapódjon mögötte. Ernő felpattant, elköszönt, mondván, hogy neki dolga van.

Kitartóan baktatott a lány háta mögött, csak a hó ropogása hallatszott a talpuk alatt. Eszter nem bírta tovább a hátában sűrűsödő feszültséget, és megállt. – Mit akarsz? – kérdezte, de Ernő nem mondott semmit. Erre a lány közelebb ment hozzá, kihívóan belenézett a szemébe, de mielőtt bármit is tudott volna mondani, Ernő magához rántotta a derekánál fogva és csókkal tapasztotta be a száját. A lány hiába ellenkezett, Ernő nem engedte el. Minden megkezdett mondatnál csókot nyomott az ajkára és nem hagyta megszólalni. Csak rövid és éles „ne” szócskákat lehetett elkapni a szájából, de azt is csak alig hallhatóan, mert nem kapott levegőt, Ernő annyira szorította. Eszter

minden erejét bevetve próbálta ellökni a fiút, de az erőlködésben annyira elgyengült, hogy feladta, és átadta magát Ernőnek. Ő meg kibontotta a lány kabátját, és benyúlt a ruhája alá, hogy végre megfoghassa azt a gyönyörű mellét, amire hónapok óta vágyakozott. Forró volt és kemény. Az égető szégyentől – hogy a lány visszautasította pont abban a fontos pillanatban, amikor rendeződni látszott a státusza a csapatban, pont akkor, amikor megerősítésre lett volna szüksége Esztertől, hogy ő is elfogadja győztesnek – bedühödött és nem tudott már megállni. – Nekem te nem kellesz – mondta Ernő, és meglökte. Azt a pillanatot Ernő nagyon megjegyezte. Ahogyan elesett. Úgy maradt meg a fejében, mint egy lassított felvétel. Eszter könnybe lábadó szeme, kibomló haja, a nyaka, ahogy hátracsuklik, a levegőbe kapaszkodó, tehetetlen kar, és a puffanás a hóban. Pont úgy nézett ki, mint egy hóangyal.

*Boros Máttyás: Hogyan rejtünk el egy gondó..., 2020
(42 x 59 cm, digitális nyomtat)*